

1) Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φορῶν μανίκαν, ἤτοι χειριδωτὸν ἔνδυμα Μεγίστ. : Παροιμ.

*Ἦσαν ἑ ἀμαλλες μαλλιά τ' ἑ ἀπλυτες σαπούνια,
ἦσαν τ' ἑ ἀμανίκοτες μανίτες τ' ἑφορέσαν*

(ἐπὶ ἀναξίων ἢ ἀνθρώπων κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως ἀπροσδοκῆτως πλουτησάντων ἐκ κληρονομίας ἢ ὀπωσθή- ποτε ἄλλως). Πβ. ἀκαμισίαστος, ἀκάμισος, ἀκαμί- σωτος. 2) Μεταφ. πτωχός, δυστυχῆς Μεγίστ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἠπίτ. : Φρ. Ἀκλερος κί ἀμανίκοτος (ἐπὶ ἐσχά- της πενίας) Οἶν. || Παροιμ. φρ. Ἀς δουλεύουν ἑ μανικωμένοι γιὰ τοῖς ἀμανίκοτους (ὅτι οἱ πλούσιοι θὰ τρέφουν ἢ ὀφεί- λουν νὰ τρέφουν τοὺς πτωχοὺς) Μεγίστ. Συνών. ἀκλε- ρος 2, ἔρημος, κακόμοιρος, κακορρίζικος, μίζερος.

ἀμάνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Κομ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μανιστός < μα- νίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ λύπης Πόντ. (Τραπ.) 2) Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ ὀργῆς, ἀόργητος Λεξ. Κομ. Λάουνδ.

ἀμανιτάγαθο τό, ἀμάρτ. ἀμανιτάγαθο Πάρ. (Παροιμ.) ἀμαν'τάγαθο Πάρ. (Λεῦκ.) ἄμανιτάγαθο Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμανίτης καὶ ἀγκάθι.

Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ.

ἀμανιταρξά ἡ, Πάρ. ὀμανιταρξέ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμανίτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρξά, περὶ ἧς πβ. λ. ἀβγαρέα.

1) Οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης δύο ἢ τρεῖς συμφυόμενοι μύκητες Πάρ. 2) Τόπος, ἐνθα φύονται μύκητες Δ.Κρήτ. Συνών. ἀμανιτξά, ἀμανιτότοπος.

ἀμανιτξά ἡ, ἀμάρτ. ἀμανιτξά Κρήτ. (Γέργερ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμανίτης καὶ τῆς περιεκτικῆς καταλ. -ξά.

Ἀμανιταρξά 2, ὁ ἰδ.

ἀμανίτης ὁ, Κρήτ. (Βιάνν. Γέργερ. κ. ἄ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Πάρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) Χίος (Νένητ. κ. ἄ.) ἀμάνιτας Κῶς Πάρ. ἀμάν'τας Πάρ. (Λεῦκ.) ἀμανίκης Χίος (Μεστ.) ἀμονίτης Χίος (Πυργ.) ἄμανιτης Ἄνδρ. Εὔβ. (Κύμ.) Κίμωλ. Κρήτ. Κύπρ. Κωνπλ. Ρόδ. Σάμ. Σίφν. Σῦρ. ἄμανιτος Μέγαρ. ἄμανιτας Κύθν. ὀμανίτης Κρήτ. (Ρέθυμν. κ. ἄ.) ἀμανίτα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. κ. ἄ.) ἄμανιτα Ἀθῆν. Β.Εὔβ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ. Τρίκκ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀμανίτης. Ὁ τύπ. ἀμάνιτας κατὰ μεταπλασμόν, περὶ οὗ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,190. Τὸ ὀμα- νίτης μετὰ προθετ. ο ἐκ τοῦ ἄμανιτης. Ὁ τύπ. ἄμανι- τος διὰ μεταπλασμόν. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,3 καὶ ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 3. Τὸ ἄμανιτης καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Φυτὰ διάφορα τοῦ γένους ἀγαρικοῦ (agaricus) τῆς τάξεως τῶν μυκήτων (fungi), μύκητες ἐνθ' ἄν. : Ὁ δεῖνα ξαφνικὰ προβαίρνει σὰν τὸν ὀμανίτη Κρήτ. Φιθιάνω ἄμανι- τες με τρυγί τῶν με βούτυρο Κλουτσιοχ. || Ἄσμ.

Ἄμανιτη, κουκουλίτη, δεῖξε μου τὸν ἀδερφό σου,
μὴ βγάλω τὸ σπαθάκι μου νὰ κόψω τὸ λαιμό σου

(ἐμφδ. πρὸς εὐρεσιν μυκήτων) Κρήτ. Συνών. μανιτάρι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Μανίτης καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. 2)

Ἐν τῇ γλώσσει τῶν λωποδυτῶν χρηματοφυλάκιον πλήρες καὶ ἐξωγκωμένον πολλαχ. β) Εἶδος λωποδυτικῆς μεθό- δου πρὸς ἀφαίρεσιν χρημάτων διὰ χρηματοφυλακίου Πελοπν. (Κλουτσιοχ.) : ἄμανιτα μου ἄκανες (με ἐξηπάτησες διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ἀμανίτου). Συνών. μανιτάρι, πορτοφόλι.

ἀμανιτοθέμι τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμανίτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245.

Μέγα πλῆθος, ἀφθονία μυκήτων.

ἀμανιτολόγος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμανίτης καὶ τοῦ -λόγος, περὶ οὗ ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247.

Ὁ συλλέγων ἀμανίτας, ἤτοι μύκητας.

ἀμανιτολογῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμανιτολόγος.

Συλλέγω μύκητας.

ἀμανιτότοπος ὁ, ἀμάρτ. ἄμανιτότοπος Θῆρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμανίτης καὶ τόπος.

Τόπος, ὅπου φύονται μύκητες. Συνών. ἀμανιταρξά, ἀμανιτξά.

ἀμανιτόφουσκα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμανίτης καὶ φούσκα.

Εἶδος εὐτελοῦς μύκητος.

ἀμάννωτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μάννωτός < μάν- νώνω.

Ὁ στερούμενος μητρὸς, ἀμήτωρ ἐνθ' ἄν. : Γνωμ.

Ἀκύρωτος κί ἀμάννωτος καὶ ὀρφανός 'ς σὸν κόσμον (ἐπὶ πλήρους ὀρφανίας) Σάντ. Συνών. πεντάρφανος. Πβ. ἀκύρωτος.

ἀμανοῦσα ἡ, Χίος

Θηλ. τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἀμανούσης (ἀπὸ τοῦ ὀρο- πεδίου Ἀμανή). Πβ. ἀμανή.

Εἶδος ἀγρίου λαχάνου.

ἀμάντα ἡ, Κύπρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ Γαλλ. *amende* = χρηματικὴ ποινή. Πβ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 12 (1900) 374. Ἦδη ἐν χειρογρ. τοῦ 17^{ου} αἰῶνος ἀμάντα = χάρις, ἔλεος. Ἴδ. Λαογρ. 8 (1921/5) 147.

Ἦσυχία, συνήθως μετὰ τῶν ρ. ἔχω καὶ βροῖκω : Μακάρι ν' ἀπέθανα νὰ βρεν ἡ ψυχή μου ἀμάνταν! Ἐν ἔδει μῆτε παμὸν μῆτε ἀμάνταν.

ἀμάνταλος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μάνταλος.

Ὁ στερούμενος μανδάλου.

ἀμαντάλωτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀμαδάλωτα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμαντάλωτος.

